

ת"פ 38067/01/13 - מדינת ישראל נגד אדיסו מהרט

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 38067-01-13 מדינת ישראל נ' מהרט

בפני
בעניין: כב' הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אדיסו מהרט

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

ב"כ הנאשם עו"ד טל גלאון

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד.

בתאריך 19/1/13 שב הנאשם לביתו כשהוא בגילופין ופנה לאחיו בביטויים עולבים. הוא אחז בצווארו של אחיו, הפילו לרצפה והחל להכותו באמצעות ידיו בראשו ובשאר חלקי גופו.

אחותו של הנאשם ניגשה אליו, אחזה בידיו וביקשה כי יעזוב את המקום. בתגובה לכך בעט הנאשם בישבנה של האחות.

בני המשפחה הזעיקו למקום את המשטרה ולשוטר שהגיע למקום פנה הנאשם בביטויים עולבים והמשיך לעשות כן, גם לאחר שהשוטר הודיע לו על מעצרו.

כשלושה חודשים עובר לאירוע זה, הגיע הנאשם לביתו כשהוא בגילופין, ושבר את החלון באחד מחדרי השינה.

התביעה הדגישה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם והם הגנה על שלומו של אדם ועל רכושו. לטעמה של

התביעה הפגיעה שפגע הנאשם בערכים אלה היא משמעותית, שכן הנאשם היכה את אחיו בביתם ללא כל סיבה ואף הזיק לרכוש.

בהסתמכה על פסיקתו של ביהמ"ש העליון טענה התביעה כי יש להחמיר בענישתם של אלה העוברים עבירות אלה ושומה על בתי המשפט לתרום תרומתם למיגור תופעת האלימות אשר התפשטה בכל.

מתחם העונש לו עתרה המאשימה הוא ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

התביעה ציינה את הודאתו של הנאשם ואת האמור בתסקיר שירות המבחן לגביו, לרבות ההליך השיקומי אותו עבר בהצלחה. לאור ההליך השיקומי, עתרה כי יוטלו על הנאשם צו של"צ בצד מאסר מותנה וקנס ועם זאת, עתרה כי הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, שכן לטעמה של התביעה לא הוכחה כל פגיעה קונקרטית בעתידו של הנאשם.

ב"כ הנאשם ציין כי למעשה נסובה המחלוקת אודות שאלת ההרשעה לאור עתירת התביעה להטלת צו של"צ.

ב"כ הנאשם הדגיש את היותו של הנאשם אדם חרוץ, עובד כפיים המשתכר לפרנסתו ואשר עבר הליך שיקומי הניכר לאורך ההליך.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי מדובר בעבירות המצויות ברף הנמוך של המעשים ובהתאם להלכה בענין ביטולה של הרשעה, הרי שההרשעה אף תפגע בשיקומו.

בהסתמכו על אסופת פסיקה שהגיש לביהמ"ש, עתר ב"כ הנאשם לבטל את הרשעתו של הנאשם.

שלושה תסקירי מבחן ניתנו בעניינו של הנאשם:

הנאשם בן 25, רווק, מתגורר בבית דודו ועובד כמתקין רעפים. עולה מחוות דעת המעסיק כי הוא עובד מסור ומיומן.

הנאשם מסר כי טרם ביצוע העבירות גבר השימוש באלכוהול וזאת על רקע קשיים רגשיים ומצוקה כלכלית. הוא ציין כי אינו זוכרת את השתלשלות האירועים בשל צריכת האלכוהול והדגיש כי ההתנהגות האלימה אינה מאפיינת אותו. הוא הביע צער ובושה בשל התנהגות זו.

הנאשם הופנה לטיפול בשל בעיית השימוש באלכוהול ותחילה בלט צמצום הבעייתיות וקושי לגלות התמדה בטיפול. לאור חוסר המוטיבציה אף הופסק ההליך הטיפולי.

בפגישה עם בני משפחתו צויין כי התנהגותו השתפרה מאז מעצרו, אך ציינו כי ממשיך בצריכת אלכוהול.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם לא היה בשל אותה עת להליך טיפולי.

חרף דברים אלה, עתר בא כוחו של הנאשם לשלבו בהליך טיפולי והנאשם אף התחייב בפני ביהמ"ש לשתף פעולה בנושא זה ועל כן ניתנה לו הזדמנות נוספת בענין זה.

בשיחה נוספת עם הנאשם הוא שב ושלל צורך וטיפול בבעיית האלכוהול ועם זאת הביע נכונות לטיפול בקשייו האישיים והמשפחתיים ועל כן הופנה לטיפול בקבוצה ייעודית מתאימה. הנאשם שיתף פעולה בהליך זה ועשה מאמצים ניכרים לשינוי. אמו דיווחה כי קיימת הפחתה ניכרת בצריכת האלכוהול של הנאשם וכן צמצום בקשריו החברתיים השוליים. שירות המבחן ראה חשיבות רבה בהליך הטיפול ואף הצדדים ביקשו להמשיך ולבחון את המשך הצלחתו וכך נעשה.

מן התסקיר האחרון של שירות המבחן עולה כי הנאשם המשיך לשתף פעולה עם שירות המבחן ועשה מאמצים ניכרים לקיים אורח חיים נורמטיבי ואכן חל שיפור משמעותי בכל מישורי חייו. הערכת שירות המבחן היא כי פחת הסיכון להישנות עבירות אלימות בעתיד.

שירות המבחן ציין כי לאור גילו הצעיר של הנאשם וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, תפקודו היציב תעסוקתית של הנאשם והחשיבות לחזק את תפקודו, ממליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו של"צ.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

לא כך בענייננו. הנאשם אמנם צעיר, נעדר הרשעות קודמות, ויתכן יש חשש לפגיעה בדימויו העצמי ואולי אף בתפקודו, דרכים רבות פתוחות לפניו והכל כפי שציין שירות המבחן בהמלצתו ואולם אלו אינם המבחנים שקבע בית המשפט העליון בהלכות אשר יצאו מלפניו ונתונים אלה הם הנתונים המלווים רבים מן הנאשמים המובאים בפני בתי המשפט, ובכל זאת ההלכה היא כי רק במקרים יוצאי דופן וחריגים עד מאוד יש להימנע מהרשעה, או כפי שנאמר בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו לא הוכיח הנאשם כי קיימת פגיעה קונקרטית ועכשווית בעתידו ועל כן על המבחן השני אין הוא עונה.

גם על המבחן הראשון אין הנאשם עונה.

מדובר במעשי אלימות כלפי אחיו ואחותו של הנאשם ללא כל סיבה וטעם ואף לא בשל ויכוח כלשהו.

כך גם, ובמועד נפרד, מצא הנאשם לגרום נזק לרכוש בבית המשפחה.

רבות נאמר על הצורך למגר את תופעת האלימות אשר פשתה במחוזותינו ועל הצורך לעקרה משורש.

ועוד יצויין לענין המלצות שירות המבחן, כי שירות המבחן שוקל את שיקוליו של הנאשם ואת אלה בלבד, בעוד בית המשפט הוא שאמון על מכלול השיקולים, לרבות האינטרסים הציבוריים. בית המשפט ייתן אמנם משקל נכבד להמלצות שירות המבחן, אך כשיקול אחד במכלול שיקוליו ולא כשיקול הבלעדי וכחזות הכל.

הרשעתו של הנאשם, תיוותר, איפוא על כנה.

ולענין ענישתו של הנאשם ובשל שיקולי השיקום שפורטו לעיל -

אני מטילה על הנאשם צו של"צ בהיקף של 100 שעות כהמלצת שירות המבחן.

אני גוזרת על הנאשם חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות ושני חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה של היזק לרכוש במזיד.

עותק גזר הדין יועבר אל שירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ב' סיוון תשע"ה, 20 מאי 2015, במעמד הצדדים.

